

Ευχαριστίες

Ευχαριστώ τους Γλυκερία Δημητροπούλου, Μαρία Ledu και Βίκυ Κατσαρού για την υπομονή και την εξαιρετική συνεργασία.

Τον Ανδρέα Μανωλικάκη. Επίσης τους Βιολέτα Στεφανιάτου, Μαρία Χατζηθωμά, Γιώτα Φλώρου, Θωμά Υψηλάντη, Βασιλική Συλβί Παπαγεωργοπούλου, Δημήτρη Λυμπερόπουλο, Γιώργο Γκουμά, Κωνσταντίνα Καραχάλιου, Γιώτα Ρήγα, Βασιλική Δημούδη, Έφη Σακελλαρίου, Χαρά Λαμπροπούλου, Μαρίζα Ευσταθίου και Στράτο Σεϊτανίδη.

Το ξενοδοχείο Πάτμος Ακτής και ειδικά τους Νίκο Πουλιού και Αλέξανδρο Χριστοδούλου για την ιδιαίτερη και μοναδική φιλοξενία. Όλη την ομάδα του Love Radio 97,5 για τη συνεχή και αδιάλειπτη υποστήριξη.

Τη Sonar Marketing Consulting για τις πολύτιμες συμβουλές.

Και τέλος τη Μαρίνα και τη Βάια, για την έμπνευση που μου προσφέρουν συνεχώς.

«Το παρελθόν πάντα θα έχει ανοιχτές
παρτίδες με το μέλλον. Κανείς δεν του
ξεφεύγει...»

Στη Βιβλή, για τα μαθήματα ζωής που μου
έδωσε όσο πάλευε για τη δική της...

Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΚΚΙΝΗ λάμπα φωτίζει αμυδρά τις δύο σκοτεινές φιγούρες, έτσι όπως προσπαθούν να στριμωχτούν κάτω από ένα τσίγκινο υπόστεγο· ίσα που φαίνονται μπροστά στην είσοδο μιας παλιάς μονοκατοικίας με ξεφλουδισμένους από την υγρασία τοίχους. Στέκονται εκεί, και τρέμουν από το κρύο. Φορούν τόσο πολλά ρούχα και έχουν φασκιωθεί με κασκόλ και σκουφιά, με αποτέλεσμα τα χαρακτηριστικά τους να διακρίνονται μετά βίας. Σχεδόν ακίνητοι, κοιτούν μπροστά, περιμένοντας με αγωνία, σαν να καρτερούν να ανοίξει η πόρτα. Ο δαιμονισμένος αέρας τους μαστιγώνει και τα ρούχα τους έχουν ασπρίσει από τις χιονονιφάδες. Τριγύρω όλα τα υπόλοιπα σπίτια είναι σκοτεινά, και μόνο αρκετά πιο πέρα, σε κάποια παράθυρα, διακρίνεται αμυδρά φως ανάμεσα στις κλειστές κουρτίνες. Ο αέρας, αν και παγωμένος, φέρνει μια περίεργη μυρωδιά από τη λίμνη, που δεν βρίσκεται πολύ μακριά. Το ξεχασμένο ανοιχτό παντζούρι σε ένα εγκαταλειμμένο σπίτι χτυπά στον ξύλινο σκελετό του παραθύρου· είναι ο μοναδικός, αν και μονότονος, ήχος μέσα στο βουητό του βοριά. Αυτή η

βοή μοιάζει ώρες ώρες σαν ένα τέρας που ανοίγει το στόμα του, έτοιμο να κατασπαράξει τα πάντα. Η ορμή του αέρα είναι τόση, ώστε ένα χριστουγεννιάτικο έλατο, πεταμένο σε ένα σωρό από σκουπίδια, κουνιέται πέρα δώθε, ενώ οι ξεθωριασμένες κορδέλες που είναι δεμένες πάνω του κινούνται να σκιστούν. Σε ένα τέτοιο έντονο ξέσπασμα, τα σώματα των δύο αυτών ανθρώπων κολλούν φοβισμένα το ένα πάνω στο άλλο για να προστατευτούν.

Σε λίγο, η πόρτα του σπιτιού ανοίγει απότομα και στο ημί-φως εμφανίζεται μια γυναίκα που έχει ριγμένο πάνω της ένα χοντρό παλτό. Καθώς δεν το έχει κουμπώσει, φαίνεται πως από μέσα φορά μόνο τα εσώρουχά της. Με μια απότομη κίνηση φέρνει τους γιακάδες ψηλά στο λαιμό της για να προστατευτεί από το κρύο, στη συνέχεια σκύβει ελαφρά και κάτι τους λέει βιαστικά. Πριν καν τελειώσει όμως τη φράση της, μπαίνει στη μονοκατοικία και κλείνει την πόρτα με δύναμη.

Στο εσωτερικό του σπιτιού υπάρχει ένα μικρό χολ, και λίγα μέτρα πιο κει μια ξύλινη σκάλα οδηγεί σε έναν εξώστη με κάγκελα, όπου οι πόρτες των δωματίων είναι ανοιχτές. Στο λιγοστό φως από κάτι θαμπές λάμπες μετά βίας διακρίνονται τα χαρακτηριστικά δύο γυναικών, έτσι όπως στέκονται δίπλα σε μια ξυλόσομπα, που καίει δυνατά ζεσταίνοντας το χώρο· στο πάνω μέρος της είναι ακουμπισμένη μια κατσαρόλα. Οι απότομες ριπές του αέρα γυρίζουν τον καπνό μέσα από τους σωλήνες της σόμπας, κι έτσι ανακατεμένος με τα φτηνά αρώματα, η ατμόσφαιρα γίνεται αποπνικτική. Στους τοίχους κρέμονται φτηνοί πίνακες με γυμνές γυναίκες σε

διάφορες προκλητικές στάσεις. Σε έναν ξύλινο πάγκο, ένας αδύνατος άντρας με ρουφηγμένα μάτια είναι ξαπλωμένος· κοιμάται βαριά και κατά διαστήματα ακούγεται το έντονο ροχαλητό του, ενώ ένα ξεθωριασμένο πανωφόρι είναι ριγμένο πάνω του πρόχειρα.

Η γυναίκα, φορώντας ακόμη το παλτό, περνάει από μπροστά τους βιαστικά και πάει προς τις σκάλες. Την κοιτούν με αγωνία καθώς ανεβαίνει, ενώ απότομα, την ίδια στιγμή, από κάποιο δωμάτιο ακούγονται βογκητά. Αντηχούν έντονα και δεν είναι ξεκάθαρο αν είναι από την ηδονή που υποκρίνονται οι γυναίκες σε αυτά τα μέρη ή από πραγματικό πόνο. Οι κραυγές γίνονται όλο και πιο δυνατές, καλύπτοντας το σφύριγμα του αέρα. Ταυτόχρονα ακούγεται η φωνή ενός άντρα, που βρίζει έντονα μέσα από τα δόντια του. Η γυναίκα πλησιάζει την ανοιχτή πόρτα φοβισμένη και μπαίνει μέσα αργά. Το φως εδώ είναι πιο δυνατό, και ανάμεσα στα γυμνά ορθάνοιχτα σκέλια της κοπέλας που βογκάει ακατάπαυστα, διαγράφεται η φιγούρα ενός εύσωμου άντρα. Πίσω της, στην κεφαλή του κρεβατιού, ένας άλλος κάθεται στην άκρη και της κρατάει τα χέρια σφιχτά. Φοράει ένα σκουφί και από την άκρη των χειλιών του κρέμεται ένα σβηστό τσιγάρο, που το δαγκώνει με νευρικότητα. Πίσω του τα μεγάλα κάγκελα του σιδερένιου κρεβατιού υψώνονται απειλητικά, μέχρι τη μέση του ραγισμένου τοίχου, που καταλήγει σε μια οροφή ξύλινη, καμωμένη από φτηνά μαδέρια.

Πάνω στο μουσκεμένο από τον ιδρώτα στρώμα, η κοπέλα προσπαθεί να ανακουφίσει τον πόνο της ουρλιάζοντας. Γύρω από τη μύτη και το στόμα της έχουν ξεραθεί μερικές

σταγόνες αίμα, σημάδι αλάθητο ότι κάποιος τη χτύπησε. Κάτι τους ζητάει σε ικετευτικό τόνο ανάμεσα σε φωνές και κλάματα. Τότε είναι που ο άντρας με το σκούφο τραβάει τα χέρια της με δύναμη. Η γυναίκα με το παλτό τον κοιτά και του λέει όσο πιο ήρεμα γίνεται: «Πρέπει να της αφήσεις τα χέρια, αλλιώς δεν μπορεί να...».

Εκείνος κοιτάει τον άλλο απέναντί του χωρίς παρ' όλα αυτά να υπακούσει. Μόλις όμως ο συνεργός του κάνει ένα νεύμα, τα ελευθερώνει απότομα και εκείνη τα φέρνει δίπλα στο σώμα της, σφίγγοντας τα σεντόνια, σαν να προσπαθεί να βρει στήριγμα. Ο άντρας που στέκεται μπροστά της απομακρύνει το χέρι του από τα σκέλια της και, πάνοντας από το τραπέζι δίπλα του ένα μαχαίρι, το κρατάει με δύναμη στην παλάμη του, λες και ετοιμάζεται να το καρφώσει στη σάρκα της. Τώρα την πλησιάζει ακόμη πιο πολύ. Χωρίς να μπορεί να αρθρώσει καθαρά τα λόγια της, τον ικετεύει σε σπαστά ελληνικά, ανακατεμένα με λέξεις από μια άλλη γλώσσα, παρακαλώντας τον να την αφήσει να ζήσει. Αυτός πλησιάζει το μαχαίρι ανάμεσα στα σκέλια της απειλώντας πως θα τη σκοτώσει. Εκείνη τη στιγμή όμως σταματάει και κοιτά ακίνητος. Η άλλη γυναίκα πάνει μια πετσέτα και τη φέρνει βιαστικά κοντά. Ταυτόχρονα η φωνή της κοπέλας ακούγεται εκκωφαντικά στο χώρο, ενώ οι μύες του προσώπου της συσπώνται, φανερώνοντας ότι πιέζει τον εαυτό της με όση δύναμη της έχει απομείνει. Για λίγο επικρατεί απόλυτη σιωπή. Τα βλέμματα όλων είναι καρφωμένα στα ανοιχτά της πόδια και στα ματωμένα απλωμένα χέρια του άντρα μπροστά της. Ακόμα και ο μανιασμένος αέρας διακόπτει για λίγο το άγριο ράπισμά του.

Τη στιγμιαία σιωπή σπάει ο ήχος από το κλάμα ενός μωρού, που γλιστράει στην πετσέτα. Για λίγο, οι δύο άντρες δεν κάνουν τίποτα μπροστά στη θεά του νεογέννητου. Ο πιο εύσωμος ανάμεσά τους, σαν να ξυπνάει, πάνει με γυμνά χέρια τον ομφάλιο λώρο και με μια απότομη, άτσαλη κίνηση τον κόβει. Οι απεγνωσμένες κραυγές της κοπέλας που προσπαθεί να σηκωθεί, ενώ με τα χέρια της δείχνει ότι λαχταράει να αγγίξει το μωρό της, δεν τον συγκινούν. Ο τύπος με το σκούφο φτύνει το τσιγάρο στο βρόμικο πάτωμα και την ξαπλώνει πίσω, δένοντας βιαστικά τα χέρια της με ένα κόκκινο μαντίλι στα κάγκελα του κρεβατιού. Την ίδια στιγμή μία από τις δύο γυναίκες, που πριν στέκονταν δίπλα στη σόμπα, έρχεται βιαστικά, κρατώντας με ένα πανί την κατσαρόλα που αχνίζει. Την ακουμπάει σε ένα τραπέζι, και μαζί με την άλλη αρχίζουν να καθαρίζουν το μωρό από τα αίματα και τα άλλα υγρά της γέννας. Εκείνο, χωρίς να έχει σταματήσει ούτε λεπτό, συνεχίζει να κλαίει δυνατά.

Τα μάτια του είναι ακόμη κλειστά και δεν ανοίγουν, παρά μόνο όταν αυτές προσπαθούν να καθαρίσουν το προσωπάκι του. Οι δύο άντρες στέκονται δίπλα τους, περιμένοντας με ανυπομονησία να τελειώσει η σύντομη φροντίδα του ανυπεράσπιστου πλάσματος. Το γοερό κλάμα της κοπέλας, καθώς τους εκλιπαρεί να της δώσουν το μωρό, δεν τους συγκινεί καθόλου. Σε πολύ λίγο τελειώνουν το πρόχειρο καθάρισμά του και, αφού το τοποθετήσουν σε ένα σεντόνι, το τυλίγουν αμέσως με μια μεγάλη κουβέρτα. Με προσοχή το δίνουν στον άντρα με το σκούφο. Εκείνος, παίρνοντας κάπως αμήχανα στην αγκαλιά του το φασκιωμένο βρέφος, κοιτάει για μια στιγμή την κοπέλα, που κάνει ό,τι μπορεί για να ξεφύγει.

Με το ελεύθερο χέρι του κατεβάζει όσο γίνεται το σκουφί, προκειμένου να καλύψει τα χαρακτηριστικά του. Ο άλλος, νιώθοντας το δισταγμό του, τον τραβάει και τον οδηγεί στην έξοδο. Σαν να μην ήθελε και πολύ, υπακούει και αρχίζει να κατεβαίνει τα σκαλιά. Πίσω, οι δύο γυναίκες πάνε κοντά στο κρεβάτι, προσπαθώντας να καθαρίσουν τα αίματα από το σώμα της κοπέλας και από τα σεντόνια. Εκείνη, λες και δεν έχει πια άλλη δύναμη, συνεχίζει να καλεί ξειψυχισμένα σε βοήθεια. Τα όμορφα μάτια της ξεχωρίζουν κάθε φορά που τα ανοίγει για να κοιτάξει τις άλλες, καθώς προσπαθούν να την ηρεμήσουν: πάντα υπό το άγρυπνο βλέμμα του άντρα, που πριν από λίγο χώρισε για πάντα με το μαχαίρι τη μάνα από το παιδί της.

Την ίδια ώρα ο άλλος κατεβαίνει αργά τις σκάλες. Στα χέρια του κρατάει άγαρμπα το νεογέννητο. Από ένα παλιό ραδιόφωνο πλάι στη σόμπα ακούγεται ανάμεσα σε παράσιτα ο ήχος ενός ρεμπέτικου τραγουδιού. Αμέσως συγχρονίζεται με τη φωνή της τραγουδίστριας, σαν να μην τρέχει τίποτα, και αρχίζει να τραγουδάει φάλτσα:

*Αν σε απάτησε και σε τραυμάτισε
Ο έρωτας που φωτίζει τα μάτια σου
Τα πανάκριβα παλάτια σου.*

Ο άντρας που ήταν ξαπλωμένος στον πάγκο του ισογείου ανασηκώνεται και τον κοιτά. Ένα τσιριχτό γέλιο ικανοποίησης βγαίνει από μέσα του και αμέσως ξαπλώνει πάλι, φέρνοντας το πανωφόρι πάνω του για να ζεσταθεί. Δίχως να του δώσει σημασία και χωρίς να σταματήσει καθόλου

το φάλτσο τραγούδι του, φτάνει στην εξωτερική πόρτα και την ανοίγει, για να βρεθεί απέναντι στις δύο σκοτεινές φιγούρες που περιμένουν εκεί καρτερικά. Μία ριπή αέρα έρχεται με λύσσα πάνω του, λες και προσπαθεί να δώσει τέλος σε αυτή τη βίαιη αρπαγή του ανυπεράσπιστου μωρού. Προχωρά όμως αποφασιστικά και τους δίνει το φασκιωμένο βρέφος. Η γυναίκα πιάνει με προσοχή στην αγκαλιά της τις τυλιγμένες κουβέρτες, προσπαθώντας να το προστατέψει ταυτόχρονα από το κρύο και τον αέρα. Ο άντρας δίπλα της βγάζει βιαστικά ένα πακέτο τυλιγμένο με πανί και του το δίνει. Εκείνος το αρπάζει, ρίχνει μια βιαστική ματιά στο περιεχόμενό του και μπαίνει πάλι στο σπίτι, σφυρίζοντας το σκοπό του ρεμπέτικου τραγουδιού, που ακουγόταν πριν στο ραδιόφωνο. Χωρίς να καθυστερήσει καθόλου, αυτός που περιμένει μαζί με τη γυναίκα, γυρνά και, αγκαλιάζοντάς τη, τους σκεπάζει με το παλτό του για να τους προφυλάξει ακόμη περισσότερο.

Αμέσως ξεκινούν να περπατούν μέσα στο σκοτάδι ακολουθώντας το στενό δρομάκι προς την πόλη. Ξοπίσω τους η σκιά ενός άντρα, που μέχρι τότε παραμονεύει στο κατώφλι ενός γειτονικού χαλάσματος, τους παίρνει στο κατόπι. Περπατά με δυσκολία κρατώντας το δεξί του χέρι, που ήταν δεμένο πρόχειρα με ένα πανί. Για λίγο σταματά κοιτώντας το σπίτι, αλλά αμέσως γυρίζει προς το ζευγάρι που απομακρύνεται και συνεχίζει να τους ακολουθεί προσεκτικά, περπατώντας όμως με μεγάλη δυσκολία.

Το κλάμα του βρέφους αντηχεί δυνατά μέσα στη νύχτα. Ταυτόχρονα όμως ακούγεται και το νανούρισμα της γυναίκας που το κρατά στην αγκαλιά της, καθώς προσπαθεί

να το καθησυχάσει. Αργά και όσο απομακρύνονται, ο ήχος τους καλύπτεται από τον μανιασμένο αέρα. Ο μόνος που διακρίνεται αμυδρά είναι αυτός ο παράξενος άντρας, ο οποίος τους ακολουθεί με δυσκολία στο σκοτάδι...

ΑΘΗΝΑ-ΠΑΡΟΝ

ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ ΤΟΥ υπολογιστή προσπαθούσα να βάλω σε μια τάξη ανοιχτά αρχεία με φωτογραφίες. Έπρεπε μέχρι το βράδυ να στείλω όλες τις διορθωμένες εικόνες στο περιοδικό, για να προλάβουμε την αυριανή εκτύπωση, όμως οι τελευταίες εξελίξεις στη ζωή μου δεν με άφηναν να συγκεντρωθώ. Τη δεδομένη στιγμή τα άψυχα βλέμματα των μοντέλων, φορώντας μόνο τα εσώρουχά τους, με δυσκόλευαν ακόμη περισσότερο και δεν έκαναν καθόλου ευχάριστη τη δουλειά μου. Όσο και αν είχα προσπαθήσει χτες στο πλατό να βγάλω από μέσα τους λίγη ζωντάνια, δεν τα είχα καταφέρει. Σχεδόν σε όλες τις φωτογραφίες είχαν τη συνηθισμένη έκφραση των γυναικών που θέλουν να προκαλέσουν: σουφρωμένα χείλη και λάγνα μάτια γεμάτα υποσχέσεις. Η πλήρης παράνοια ήταν πως η υπεύθυνη της εταιρείας, η Μύρτα, τις παρότρυνε να κάνουν ακριβώς αυτό που είχε αποτυπωθεί στις εικόνες. Εγώ από την άλλη πάσχιζα να βρω γωνίες, ώστε να μην είναι τόσο εμφανής όλη αυτή η ψευτιά, αλλά δεν το πετύχαινα. Με το ρετουσάρισμα μπορούσα να κάνω θαύματα, όχι όμως να καταφέρω να προσθέσω συναισθήματα στα παγερά πρόσωπά

τους. Κάτι τέτοιες στιγμές μετάνιωνα που είχα παρατήσει την ιατρική. Το μόνο που με παρηγορούσε ήταν ότι αναλάμβανα σπάνια τέτοιες φωτογραφίσεις και το έκανα μόνο για τα λεφτά, για να μπορώ τουλάχιστον να ασχολούμαι με πρότζεκτ που μου άρεσαν με λιγότερα ή και καθόλου χρήματα. Όπως η επόμενη δουλειά που είχα κλείσει.

Ανυπομονούσα να έρθει το Σαββατοκύριακο για να ταξιδέψω στο Γαλαξίδι. Εκεί θα φωτογράφιζα μια διάσημη χορεύτρια, για την οποία μιλούσαν όλοι, και την περίφημη παράστασή της, που είχε σπάσει τα ταμεία. Αύριο ήταν η τελευταία μέρα της σεζόν και θα πήγαινα να τη γνωρίσω προκειμένου να κουβεντιάσουμε για τις λεπτομέρειες της φωτογράφισης, μα κυρίως για να δω το πολυσυζητημένο έργο στο οποίο χόρευε και είχε φανατικούς υποστηρικτές, χωρίς βέβαια να λείπουν και κάποιοι πολέμιοι.

Έτσι απορροφημένος όπως ήμουν, τρόμαξα όταν η Εβίτα με ακούμπησε απαλά στον ώμο. Η αλήθεια είναι πως είχα ξεχάσει ότι βρισκόταν στο σπίτι. Ένωθα άβολα και έμεινα ακίνητος, να κοιτώ την οθόνη. Ήταν συνεργάτιδά μου και αιωρούνταν ένα φλερτ μεταξύ μας, που δεν μπορώ να πω ότι με ενθουσίαζε· είχα βαρεθεί αυτού του είδους τις σχέσεις. Είχαμε έρθει μαζί, αφού εκείνη είχε στήσει τη φωτογράφιση για το περιοδικό, και είχαμε πει να φάμε κάτι και να αποφασίσουμε από κοινού.

«Μήπως είναι ώρα να κάνουμε ένα διάλειμμα, Κωνσταντίνε; Και εγώ έχω καταλήξει στην επιλογή, αλλά νομίζω πως χρειαζόμαστε μια διακοπή και οι δύο... Τι λες;» ρώτησε και με πλησίασε κι άλλο.

Της είχα ζητήσει να έρθει γιατί χρειαζόμουν βοήθεια με όλο αυτό το πρόγραμμα, όμως τώρα καταλάβαινα πως το πράγμα θα πήγαινε αλλού και δεν ήθελα. Δεν μου άρεσε να μπλέκω τα προσωπικά με τη δουλειά. Αποφάσισα να σταματήσω για λίγο ό,τι έκανα και να χειριστώ όσο πιο διακριτικά αυτό που αισθανόμουν να έρχεται.

«Ναι, ας κάνουμε ένα διάλειμμα», συμφώνησα και, καθώς σηκώθηκα, προχωρήσαμε μαζί προς το καθιστικό.

«Θα έπινα ένα ποτήρι κρασί αν ήθελες κι εσύ», είτε συνεχίζοντας να περπατάει.

Σκέφτηκα να απαντήσω αρνητικά, αλλά θεώρησα ότι θα ήταν αγένεια. Εκτός από τον καλό της χαρακτήρα, με είχε βοηθήσει με τις γνωριμίες της: ήταν στέλεχος σε μια γνωστή διαφημιστική εταιρεία και πολύ ικανή στη δουλειά της. Πριν καθίσω κοντά της, πήγα στο ψυγείο και έβγαλα ένα μπουκάλι λευκό κρασί. Εκείνη με ρώτησε αν μπορούσε να βάλει μουσική και με ένα νεύμα απάντησα καταφατικά. Μέσα μου όμως κατέστρωνα ήδη τη στρατηγική αποφυγής σε περίπτωση που τα πράγματα οδηγούνταν σε στενό μαρκάρισμα. Δεν ήθελα ούτε να της δώσω ελπίδες ούτε να πληγώσω τον εγωισμό της. Αρχικά είχα ενδώσει, όπως κάνει σχεδόν κάθε άντρας σε ανάλογη περίπτωση, και αποδέχτηκα το διακριτικό της φλερτ. Αν και στο παρελθόν δεν μου είχε βγει σε καλό, επανέλαβα το ίδιο λάθος και τώρα προσπαθούσα να το μαζέψω.

Άνοιξε το στερεοφωνικό μου και ο ήχος που γέμισε το χώρο, από ό,τι κατάλαβα, δεν της άρεσε. Στο σπίτι, πολλές φορές άκουγα κλασική μουσική και ο Σοπέν δεν φάνηκε να τη συγκινεί. Χωρίς να με ρωτήσει, το γύρισε στο ραδιόφωνο

και έβαλε ένα σταθμό με μουσική ίδια με εκείνη των κλαμπ. Απεχθανόμουν αυτού του είδους τους ήχους, αλλά δεν σχολίασα τίποτα.

Έβαλα κρασί στα ποτήρια μας και πήγα κοντά προσφέροντας το ένα. Μου έκανε χώρο να καθίσω δίπλα της και μέσα μου αντήχησε ένα μεγάλο «ωχ». Βολέυτηκα στο σημείο που μου υπέδειξε, τσουγκρίσαμε και ήπια μια γουλιά.

«Δεν πέρασες και πολύ καλά στη φωτογράφιση, νομίζω», είπε, και με κοίταξε χαμηλώνοντας λίγο το βλέμμα.

«Όχι, μια χαρά ήταν, απλώς πολλές φορές προσπαθώ να καταλάβω τι ακριβώς θέλουν να αναδειχθεί στις φωτογραφίες και μπερδεύομαι. Άλλα είχαμε πει μαζί, άλλα ζητούσε χθες ο πελάτης...» Εκείνη χαμογέλασε, σαν να είπα κάτι πολύ αστείο, και με πλησίασε λίγο ακόμη, δείχνοντάς μου πως δεν θα άφηνε την ευκαιρία να πάει χαμένη.

«Ο πελάτης έχει πάντα δίκιο, έτσι δεν είναι;» ρώτησε, και πρότεινε ακόμη περισσότερο το στήθος της προς εμένα, αναγκάζοντας το λεπτό ύφασμα της μπλούζας της να τεντωθεί επικίνδυνα.

Εκείνη τη στιγμή, λες και κάποιος άκουσε τις προσευχές μου, και παρά τη δυνατή μουσική, μου φάνηκε πως χτύπησε το κουδούνι, αλλά νόμιζα πως ήταν η ιδέα μου. Αμέσως όμως ο χαρακτηριστικός θόρυβος ήχησε πάλι και σταμάτησα απότομα προκαλώντας την απορία της.

«Νομίζω πως κάποιος είναι», είπα ξεφεύγοντας, την ίδια στιγμή που δυνατά χτυπήματα στην ξύλινη πόρτα ακούστηκαν εκκωφαντικά. Η Εβίτα τρόμαξε από τη φασαρία και άφησε το ποτήρι στο τραπέζι. Ο θόρυβος συνεχίστηκε και η γνώριμη φωνή του πατέρα μου έφτασε απ έξω.

«Κωνσταντίνε, άνοιξε, εγώ είμαι».

Έμεινα ακίνητος από την έκπληξη. Τι γύρευε εδώ, και μάλιστα τέτοια ώρα; Χωρίς να καταλάβω το λόγο, ασυναίσθητα και βιαστικά την έπιασα από το χέρι και την οδήγησα στην κρεβατοκάμαρα, σαν να φοβόμουν να τη δει. Εκείνη όμως έμεινε άναυδη από την αντίδρασή μου και δεν είπε λέξη. Της έγγεψα να μείνει εκεί, σιωπηλή, και έκλεισα την πόρτα. Όλη αυτή την ώρα τα χτυπήματα συνεχίζονταν και τρέχοντας του άνοιξα.

Ο πατέρας μου, φορώντας τη στολή του, με κοίταξε νευριασμένος. «Τι κάνεις τόση ώρα και δεν ανοίγεις;»

Η έκπληξή μου ήταν τέτοια που δεν κατάφερα να απατηθώ. Χωρίς κανένα ίχνος υπομονής μπήκε μέσα, αφού πρώτα έκανε νόημα σε έναν άλλο αστυνομικό πιο πίσω, για να τον περιμένει στο διάδρομο. Κλείνοντας, ένιωσα τη μυρωδιά του αλκοόλ στον αέρα που παρέσυρε το ογκώδες σώμα του. Είχα πολύ καιρό να μιλήσω μαζί του και η τελευταία φορά δεν είχε εξελιχθεί ευχάριστα. Οι κόντρες μας ήταν ατελείωτες, όχι ότι είχαμε ποτέ καλές σχέσεις. Όσο και να ανέτρεχα στις αναμνήσεις μου οι καλές μας στιγμές ήταν ελάχιστες. Είχα φτάσει σε σημείο να μη θέλω ούτε να τον βλέπω, εξαιτίας όσων είχε κάνει σε εμένα και στη μητέρα μου, η οποία μπορεί να τον ανεχόταν όλα αυτά τα χρόνια, εγώ όμως δεν άντεχα. Τον τελευταίο καιρό οι μόνες μας επαφές οφείλονταν σε εκείνη, παρότι η αποκάλυψη που μου έκανε ήταν καθοριστική, βάζοντας την τελευταία πέτρα πάνω στην όποια σχέση είχαμε.

Απορροφημένος στις σκέψεις μου δεν αντιλήφθηκα ότι είχε ήδη προχωρήσει στο εσωτερικό του σπιτιού και τώρα

κοιτούσε την οθόνη του υπολογιστή μου. Με έκανε να αισθάνομαι σαν έφηβος, που είχε διαπράξει κάτι κακό, και είχε έρθει να με μαλώσει.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησα, αφού τον πλησίασα εμφανώς ενοχλημένος.

«Όστε αυτές φωτογραφίζεις... Για αυτό λοιπόν παράτησες την ιατρική; Για να φωτογραφίζεις τα ξέκωλα;» ρώτησε ειρωνικά, σαν να μην άκουσε τι του είπα, συνεχίζοντας να κοιτά την οθόνη.

Ένωσα το αίμα μου να ανεβαίνει στο κεφάλι. Έκλεισα την οθόνη, προσπαθώντας να μην εκραγώ. «Το τι κάνω στη ζωή μου πλέον δεν σε αφορά... Λέγε. Τι θες και ήρθες απρόσκλητος στο σπίτι μου;»

Ήμουν αρκετά κοντά του για να σιγουρευτώ ότι είχε πει. Δεν ήταν μόνο η ανάσα του που βρομούσε αλλά και τα θολά του μάτια, καθώς δεν μπορούσαν να εστιάσουν στα δικά μου. Με κοίταξε με εκείνο το σαρδόνιο χαμόγελο που σχηματιζόταν πάντα στο πρόσωπό του, όποτε ήθελε να μου αναγγείλει κάποιες από τις βαρυσήμαντες σκέψεις του.

«Πέρασα να δω τι κάνει ο γιος μου και να τα πούμε. Κακό είναι;»

Κρατήθηκα πολύ για να μην του απαντήσω και προσπάθησα να τον ξεφορτωθώ γρήγορα. «Ωραία, ελπίζω να σου ήταν αρκετό. Τώρα, αν δεν σε πειράζει, θα ήθελα να μείνω μόνος μου γιατί έχω δουλειά».

Σαν να άκουσε το πιο αστείο πράγμα στον κόσμο, ξαφνικά ξέσπασε σε γέλια, τα οποία κατέληξαν σε έναν δυνατό βήχα, πράγμα που δεν με εξέπληξε αφού κάπνιζε σαν φουγάρο.

Μόλις ηρέμησε λίγο, γέλασε πάλι. «Αν εννοείς δουλειά τις φωτογραφίες με τις πουτανίτσες, χαλάλι σου...»

Είχα αρχίσει να χάνω την υπομονή μου και, αν το συνέχιζε, θα τον έβγαζα έξω με το ζόρι. Δες και το κατάλαβε, άλλαξε ύφος και κάθισε στην καρέκλα του γραφείου γυρνώντας προς το μέρος μου. Είχε παχύνει κι άλλο, και με δυσκολία το πουκάμισο συγκρατούσε την κοιλιά του, κάνοντας το ύφασμα να τεντώνεται υπερβολικά. Πήρε το σοβαρό του ύφος και έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο που είχε στην τσέπη του. Το έβαλε στο πλάι των χειλιών του χωρίς να το ανάψει, όπως συνήθιζε να κάνει όσο τον θυμάμαι. Με το τσιγάρο στο στόμα άρχισε να μιλάει, πιο ήρεμα τώρα:

«Σύντομα ενδέχεται να πάρω προαγωγή και να αναλάβω μια υψηλή θέση στο Τμήμα Δίωξης Ναρκωτικών. Όπως καταλαβαίνεις, όλες αυτές οι παρέες που έχεις κινδυνεύουν να με κάνουν ρεζίλι. Αυτό όμως είναι το λιγότερο, αγαπητέ Κωνσταντίνε... Χθες πήρα μια αναφορά, ότι στο μέρος που έκανες τη φωτογράφιση γίνεται διακίνηση ναρκωτικών και παράνομη πορνεία, και ο χώρος παρακολουθείται. Θα μπορούσαμε να κάνουμε έφοδο, αλλά, ξέροντας πως είσαι μέσα, το απέτρεψα». Το ειρωνικό χαμόγελο έσβησε από τα χείλη του και πήρε πάλι το γνωστό αυστηρό του ύφος. «Αν γινόταν έφοδος χθες, σήμερα το όνομά μας θα ήταν πρωτοσέλιδο παντού. Δεν θα μπορώ όμως να σε προστατέψω πάλι, το καταλαβαίνεις;»

Αν και δεν μου διέφευγε ότι συνέβαιναν όλα αυτά στους χώρους όπου σύχναζα, με εξόργισε το γεγονός ότι είχε στείλει ανθρώπους να με παρακολουθούν. Έτσι και αλλιώς δεν

είχα καμία σχέση με ό,τι έλεγε. Δεν ήξερα καν αν ήταν αλήθεια όσα ισχυριζόταν.

Προσπάθησα να κρατήσω την ψυχραιμία μου και του απάντησα, χωρίς βέβαια να μπορώ να κρύψω την ένταση.

«Στο στούντιο που λες, βρέθηκα για τη φωτογράφιση και μόνο. Κι όταν τελείωσα, τα μάζεψα και έφυγα. Δεν με ενδιαφέρει τι γίνεται όσο εγώ δεν είμαι εκεί. Από πότε όμως παρακολουθείς τι κάνω και πού βρίσκομαι;» Πήγε να απαντήσει, αλλά δεν τον άφησα. «Θα σου ζητήσω κάτι πολύ ευγενικά. Θέλω να μην ξανασχοληθείς με τη ζωή μου. Θα πάω όπου γουστάρω και θα δουλεύω με όποιον θέλω. Εσύ από τη μεριά σου κάνε ό,τι θες. Βάλε να με συλλάβουν, στείλε με και εξορία ακόμα. Δεν με νοιάζει, το κατάλαβες;»

Ο πατέρας μου έμεινε για λίγο να με κοιτάει, με τα χείλη του να πιπιλούν το φίλτρο του τσιγάρου. Σηκώθηκε με μια σχετική δυσκολία και στάθηκε απέναντί μου. «Ήρθα εδώ για να σου πω να προσέχεις. Βλέπω όμως ότι δεν το εκτιμάς. Ίσως δεν έχεις καταλάβει πως ό,τι κάνεις εσύ βαραίνει όχι μόνο έμενα, αλλά και τη μάνα σου...»

Δεν άντεξα και άρχισα σχεδόν να ουρλιάζω. «Μην πάνεις στο στόμα σου τη μητέρα μου μετά από αυτά που έχει περάσει μαζί σου. Όταν εσύ έτρεχες με τις πουτάνες σου και εκείνη σε περίμενε, πού ήσουν;»

Πριν προλάβω να συνεχίσω, ένιωσα να με χαστουκίζει και τραβήχτηκα πίσω ξαφνιασμένος. Είχε πολλά χρόνια να σηκώσει χέρι πάνω μου. Το έκανε συχνά όταν ήμουν παιδί, αλλά η μητέρα μου του το έκοψε, όταν τον έπιασε να την απατά. Τώρα πια ήξερε πως θα ανταπέδιδα αν τολμούσε να με ξαναγγίξει. Έσφιξα τη γροθιά μου και ετοιμάστηκα να

τον χτυπήσω με όση δύναμη είχα. Αν η Εβίτα δεν έμπαινε μπροστά να μου κρατήσει το χέρι, θα το είχα κάνει. Είχε ακούσει τον καβγά μας και είχε πλησιάσει αθόρυβα χωρίς να την καταλάβω.

Πρόταξε το σώμα της ανάμεσά μας παρακαλώντας με να ηρεμήσω. Αυτός την κοιτούσε χαμογελώντας ειρωνικά. Ούτε που καταλάβαινα τι του έλεγα μέσα από τα σφιγμένα μου δόντια. Το μόνο που ήθελα ήταν να ξεκουμπιστεί. Αργά και με περιφρονητικό ύφος άρχισε να βαδίζει προς την έξοδο, ενώ ο αστυνομικός που τον περίμενε χτυπούσε τώρα την πόρτα, ακούγοντας τον καβγά. Στάθηκε για λίγο και, αφού του άνοιξε και του έγνεψε να ηρεμήσει, έκλεισε ξανά και γύρισε προς το μέρος μας. Οι ανήσυχες φωνές των ενοίκων της πολυκατοικίας έφτασαν αχνά στα αυτιά μου, το βουητό όμως μέσα στο κεφάλι μου ήταν πιο ισχυρό. Τα παρακλητικά λόγια της Εβίτας να ηρεμήσω με επανέφεραν στην πραγματικότητα. Τον κοιτούσα με ένταση στα μάτια, σαν άγριο ζώο έτοιμο να κατασπαράξει το θήραμά του. Είχε βγάλει το τσιγάρο από το στόμα και το κομμάτιαζε αμήχανα ανάμεσα στα δάχτυλά του. Μισούσα όσο τίποτα αυτή του τη συνήθεια, καθώς μου θύμιζε όλα τα άσχημα παιδικά χρόνια που είχα περάσει μαζί του.

Η φωνή του βγήκε με μια μικρή δυσκολία, προσπαθώντας να συγκρατήσει το βήχα που απειλούσε κάθε του λέξη. «Εγώ το καλό σου θέλω, να το θυμάσαι...»

«Έξωωω!» του φώναξα με όλη μου τη δύναμη, πριν προλάβει να συνεχίσει.

Έμεινε για λίγο ακίνητος, να με κοιτά. Αν δεν έφευγε αμέσως, είχα αποφασίσει να τον πετάξω έξω με τις κλοτσιές.

Σαν να το ένωσε, γύρισε αργά και είπε: «θα τα ξαναπούμε σύντομα», και αμέσως βγήκε χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω του.

Η καρδιά μου τώρα κόντευε να σπάσει από την ένταση και η Εβίτα προσπαθούσε να με ηρεμήσει κρατώντας μου το πρόσωπο. Δεν νομίζω πως υπήρχε άλλος άνθρωπος στον κόσμο που να μισούσα τόσο: βίαιος και υποκριτής, έκρυβε καλά τα μυστικά του πίσω από το προσωπίο του καλού οικογενειάρχη. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να παίρνει προαγωγές, γλείφοντας τους ανωτέρους του στην αστυνομία.

Δεν μπορούσα με τίποτα να χαλαρώσω. Ένωσα κάτι υγρό να κυλάει από τη μύτη μου στην άκρη των χειλιών μου. Η Εβίτα με σκούπισε πρόχειρα και έτρεξε στο μπάνιο για να φέρει μια πετσέτα. Ήταν αίμα· η αίτια μάλλον δεν ήταν το χτύπημά του, αλλά η τρομερή ένταση που είχα. Ήρθε αμέσως και ακούμπησε με προσοχή τη βρεγμένη πετσέτα στο δέρμα μου. Στην προσπάθειά της να με ηρεμήσει, με οδήγησε στον καναπέ και καθίσαμε. Μου γύρισε λίγο το κεφάλι προς τα πίσω, για να σταματήσει τη ροή του αίματος. Της έπιασα το χέρι μαλακά. «Σε ευχαριστώ, Εβίτα, και συγγνώμη για ό,τι είδες...»

«Μη σε νοιάζει γι' αυτό... Προσπάθησε να το ξεχάσεις. Δεν ήξερα ότι τα πήγαινες τόσο χάλια με τον πατέρα σου. Δεν μου το είχες πει», απάντησε, και με πλησίασε κι άλλο θέλοντας να με παρηγορήσει.

Δεν ήξερα τι να της πω και, ντροπιασμένος, σηκώθηκα αργά, για να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου. Δεν μου άρεσε που με είδε σε αυτή την κατάσταση και θα προτιμούσα τώρα να μείνω μόνος. Στην πραγματικότητα αισθανόμουν

πολύ άβολα που, άθελά της, έγινε μάρτυρας όλης αυτής της σκηνης και δεν ήθελα με τίποτα να κουβεντιάσω μαζί της τις λεπτομέρειες για τη σχέση μου μαζί του.

Μπήκα στο μπάνιο και κοίταξα τον καθρέφτη. Ένας μικρός λεκές από αίμα υπήρχε κάτω από τη μύτη μου και έριξα λίγο νερό για να τον καθαρίσω. Η ανάγκη να ξεπλύνω από πάνω μου όλο αυτό που βίωσα με έκανε να μπω στο ντους. Το κρύο νερό έπεσε απότομα στο κορμί μου, σβήνοντας σιγά σιγά όλη τη φωτιά από την οργή που έκαιγε μέσα μου. Έμεινα ακίνητος, να σκέφτομαι τα λόγια της μητέρας μου και αυτά που μου είχε αποκαλύψει πριν από λίγο καιρό· στην αρχή είχα σοκαριστεί, μετά όμως αισθάνθηκα ανακούφιση και συνάμα μεγαλύτερο μίσος για τον πατέρα μου. Ακόμη θυμάμαι με πόσο πόνο μου αφηγήθηκε τα πάντα· ζητούσε ξανά και ξανά συγγνώμη, ενώ εγώ προσπαθούσα, όσο γινόταν, να την πείσω πως δεν της κρατώ κακία για όλα αυτά που μου είχε αποκαλύψει.

Χωρίς να το αντιληφθώ, έμεινα πολλή ώρα κάτω από το νερό, σαν να ήθελα να διώξω όσα είχαν συμβεί. Έριξα μια πετσέτα πάνω μου και, βγαίνοντας από το μπάνιο, βρήκα στο διάδρομο την Εβίτα, να με περιμένει ντυμένη και με την τσάντα στον ώμο, σαν να είχε νιώσει πως ήθελα να με αφήσει. Από τη μία είχα ανάγκη να απομονωθώ, από την άλλη όμως μου έκανε εντύπωση που τώρα θα έφευγε· για την ακρίβεια με ενόχλησε που δεν με ρώτησε αν ήθελα να μείνει λίγο ακόμη. Η ανάγκη πάλευε με τον εγωισμό μου για άλλη μία φορά. Πριν από λίγο ήμουν έτοιμος να την απορρίψω, και τώρα αισθανόμουν ότι χρειαζόμουν συμπαράσταση. Δεν της ζήτησα όμως να καθίσει. Αντιθέτως παρέμεινα

πολλή ώρα στο μπάνιο με αποτέλεσμα να καταλάβει πως ίσως αργοπορούσα επίτηδες. Όταν με αποχαιρέτησε, η αλήθεια είναι πως ήμουν ακόμη ταραγμένος, και δεν κατάλαβα τι λόγια ανταλλάξαμε, καθώς μου έδινε ένα βιαστικό φιλί. Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω της, ένιωσα πιο ήρεμος, έχοντας όμως την αίσθηση ότι είχα εκτεθεί στα μάτια μιας άγνωστης, αν και στην πραγματικότητα, μετά από ό,τι συνέβη, δεν ήξερα τι ήθελα.

Πέταξα την πετοέτα στον καναπέ και πήγα προς την κρεβατοκάμαρα. Το βλέμμα μου σταμάτησε στη φωτογραφία με τη μητέρα μου, όταν ήμουν μικρός. Ήταν τραβηγμένη πολλά χρόνια πριν, κάποια Χριστούγεννα. Με κρατούσε αγκαλιά μπροστά σε μια φάνη, με μια ψεύτικη καμήλα πίσω μας. Η χαρά στα πρόσωπά μας με είχε κάνει να τη μεγεθύνω και να τη βάλω εκεί. Μάλιστα είχα κόψει τον πατέρα μου που στεκόταν δίπλα μας. Ό,τι και να γινόταν από εδώ και στο εξής, αυτή η γυναίκα θα ήταν πάντα ό,τι πιο σημαντικό είχα στη ζωή μου και θα έκανα το παν για να μην τη στεναχωρέσει ξανά τίποτα...